

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 50.

Sjette Sessions anden Samling.

22de Møde.

Tredagen den 2den Februar.

(Forts.)

J. N. Hansen (forts.): Jeg skylder iøvrigt den ærede Minister den Erklæring, at jeg paa ingen Maade har sigtet til ham, da jeg advarede imod, i denne Sag at beraabe sig paa hvad der var erhvervet ved Kongens og de ansvarlige Ministres Underskrift; jeg maa give ham fuldkommen Ret, at det, som han yttrede, ikke kunde fremkalde de Bemærkninger, jeg gjorde, men det er ganske vist, at der er fremkommet ganske anderledes stærke Uttringer i denne Retning fra et Par Rigsdagsmænd, navnlig Rigsdagsmanden for Odense Amts 6te Valgfreds (C. C. Møller); han gjorde overmaade stærkt gjældende, at Thinget aldeles ikke maatte rokke ved, hvad der var givet ved ministeriel Underskrift og kongelig Resolution, og det, uagtet den samme Rigsdagsmand ved mange andre Leiligheder i en langt høiere Grad end jeg sætter sig ud over saadanne Hensyn, og mine Uttringer gif derfor ud paa en Advarsel til Thingets Medlemmer, og navnlig til den nævnte ærede Rigsdagsmand, om, at man ikke af den Grund skulde lade sig hindre fra at gjøre, hvad man ellers maatte ansee for det Rette. Den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) mener, at der med Hensyn til Bispernes Stilling i denne Sag aldeles ikke kunde være Tale om, hvad der var christeligt; jeg maa nu tillade mig at troe, at, naar der forlanges en vis Gage til Bisperne, og der, som Grund til at bevilge den, anføres den

tage i Staten, saa kan man ikke undgaae at tage Hensyn til, hvad der kan være christeligt i saa Henseende. Naar den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at den Betragtning, jeg gjorde gjældende angaaende det, som var erhvervet ved kongelig Underskrift, ikke burde forhindre, at man indrømmede de Mænd, der nu engang vare komne i disse Stillinger, at beholde, hvad der var dem tilsagt, saa har han deri Ret, men det har jeg heller ikke anført; jeg har kun sagt, at denne Betragtning maade maatte man paa ingen Maade lade sig bevæge af, naar man iøvrigt var enig med mig, og det troer jeg er fuldkommen begrundet.

C. C. Møller: Naar jeg, som den sidste Taler (J. N. Hansen) har fremhævet, har lagt Vægt paa, at disse Mænd, som ved deres Bestalling var tilsagt en bestemt Løn, havde Grund til at beklage sig, naar der blev afkortet dem Noget i Samme, saa har jeg ingenlunde dermed meent, at de have nogen retlig Afkomst dertil; i al Fald er det ikke Rigsdagen, men den afgaaede Cultusminister, de maa søge, men jeg mener kun, at de have et Billigheds-Krav, idet de bona fide have meent, at der vilde blive dem forundt, hvad Bestallingen lovede dem. Jeg har aldeles ikke villet benægte Rigsdagens Indflydelse og Magt i denne Sag, thi Rigsdagen har det fuldkommen i sin Magt at underkende, hvad Ministeriet har tilsagt dem; thi Ministeriet har forømt at conferere med den. Dernæst maa jeg i Anledning af den sidste ærede Rigsdagsmands Uttringer, at det kun er Geistligheden, der mener, at Kirkens og Geistlighedens Gods ikke maa anvendes i andet Diemed, gjøre opmærksom paa,